

פרשת נשא
טיוטא

פרשת נשא

- "קַעֲרֹת כֶּסֶף שְׁתֵּים־עֶשְׂרֵה" (פסוק פד) - וכן "קַעֲרֹת־כֶּסֶף אַחַת" לעיל הקוף בפתח לא בשוא.
- "כֹּל בְּקָר זֶבַח הַשְּׁלָמִים" (פסוק פח) - "בְּקָר" מנוקד בד"כ בשני קמצים אבל כאן שהוא בסמיכות הוא מנוקד בשוא ופתח. ע"פ פרש"י בישעיהו ה, ז.
- "וַיִּבְבֵּא מֹשֶׁה" (פסוק פט) - השוא שלאחר ואו שורוק בראש מילה מבוטא כשוא נח אע"פ שבא באות הראשונה מן הדומות, וגם לא נחשב כשוא לאחר תנועה גדולה, כי ואו שורוק שכאן הוא תחליף לשוא של ואו החיבור ואין בכוחו להניע את השוא שאחריו, לכן הבית הראשונה בשוא נח, וצריך להזהר שלא תבלע בית אחת. אמנם לאשכנזים הוא בשוא נע כי ס"ס בא לאחר תנועה גדולה וכן מנהג העולם להניעו כמו שאר הדומות מפאת קושי הביטוי.
- "וַיִּשְׁמַע אֶת־הַקּוֹל מִדְּבַר אֱלֹהִים" - המם בחיריק והדלת שאחריה בדגש. ש"מְדַבֵּר" בשוא תחת המם משמעו שהמלך מדבר עם ההדיט (ואין זה מכבודו), אבל "מְדַבֵּר" בחיריק פירושו כמו "מְתַדַּבֵּר" שהתיו נבלעה בדגש, לכן משמעו שהקול מדבר בינו לבין עצמו וההדיט שומע מאליו. ע"פ פרש"י שמות לג, ט ושפ"ח שם.

- "אָמַר לָהֶם" (ו, כג) שבברכת כהנים - עיין במאמר על המקור על פרשת כי-תצא.
- "וַיִּבְרָכֶךָ יי וַיִּשְׁמְרֶךָ" (ו, כד) - הכף הראשונה בשוא נח לדעת הבבלים והחלבים וצריך שמיעה ממומחה כדי שלא תבלע כף אחת, שהכלל של האותיות הדומות, ששוא המופיע באות הראשונה שבהם הוא נע, לא מופיע במדקדקים הראשונים, מה גם שמופיע השוא לאחר תנועה קטנה. אעפ"כ רובא דעלמא מניעים אותו כי קשה לבטאו בשוא נח, זאת ועוד שיהודי צפון-אפריקה מבטאים אותו בחטף-פתח (יְבָרְכֶךָ).
- יש לעמוד בבית ולא בריש והטעם העיקרי הוא בכף. וכן הוא בהמשך "וְאֵנִי אֲבָרְכֶם" (פסוק כז) שיש העמדה בבית והטעם בכף. "וַשְּׁמֹו אֶת־שְׁמִי" - "וַשְּׁמֹו מַלְרַע".
- "וַשְּׁנֵי עֶשֶׂר בְּקָר" (ז, ג) - ולא "וַשְּׁנֵים עֶשֶׂר".
- "וַקָּרְבֵנו קַעֲרֹת־כֶּסֶף אַחַת" (פסוק יג) - בכל השבטים כתיב "קַרְבֵנו" בלא ואו ובשניא יהודה כתיב "וַקָּרְבֵנו" עם ואו.¹³¹
- "בַּיּוֹם הַשְּׁנִי הַקָּרִיב נִתְנַאֵל בֶּן־צוּעַר נְשִׂיא יִשְׁשֹׁכָר - הַנוֹן בְּשׂוֹא לְסַמִּיכוֹת¹³² וּבְשֹׁאֵר הַשְּׁבִטִים הַנוֹן בְּקִמְץ. "הַקָּרִיב אֶת־קָרְבֵנוּ ..." (פסוקים יח-יט). אינו דומה לשאר הנשיאים כדוגמת "בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי נְשִׂיא לְבִנֵי זְבוּלֹן, אֱלִיאָב בֶּן־חֶלֶן. קָרְבֵנוּ ..." (פסוקים כד-כה).
- "נְשִׂיא לְבִנֵי גָד" (פסוק מב) - הגימל רפה כמו בפרק ב פסוק יד. "אֱלִיסָף בֶּן־דְּעוּאֵל" - בדלת לא בריש שרק בפרק ב פסוק יד הוא בריש - רעואל.
- "גַּמְלִיאֵל בֶּן־פְּדֵה־צוּר" (פסוק נד) - ההא נחה נסתרת ולא נשמעת כלל במבטא.

¹³¹ ופירש הרשב"ם וקרבונו: מוסב למעלה, ויהי מקריב [וגו'] נחשון, וקרבונו היה כך וכך.

¹³² כמו שהמילה בית בסמיכות בית לדוג' בית של המלך - בית המלך. גם פה במקום נשיא של יששכר נאמר נשיא יששכר. וע"ע להלן על "כל בקר זבח השלמים".